

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XCII. — Wydana i rozesłana dnia 23. maja 1917.

Treść: (№ 224.—227.) 224. Rozporządzenie, którem uzupełnia się postanowienia rozporządzenia Ministra handlu w porozumieniu z interesowanymi Ministrami z dnia 29. września 1916 o uregulowaniu obrotu cukrem burakowym. — 225. Rozporządzenie, którem uzupełnia się postanowienia rozporządzenia Urzędu dla wyżywienia ludności z dnia 6. lutego 1917, co do buraków cukrowych i surowego cukru w kampanii 1917/18. — 226. Obwieszczenie, w sprawie sprostowania błędu w części CXXXI. Dziennika ustaw państwa z roku 1916. — 227. Rozporządzenie, w sprawie zajęcia dzwonów na cele wojenne.

224.

Rozporządzenie Urzędu dla wyżywienia ludności z dnia 14. maja 1917,

którem uzupełnia się postanowienia rozporządzenia Ministra handlu w porozumieniu z interesowanymi Ministrami z dnia 29. września 1916, Dz. u. p. Nr. 335 o uregulowaniu obrotu cukrem burakowym.

Na zasadzie rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 274, rozporządza się, jak następuje:

W § 20. rozporządzenia Ministra handlu w porozumieniu z interesowanymi Ministrami z dnia 29. września 1916, Dz. u. p. Nr. 335 o uregulowaniu obrotu cukrem burakowym należy wstawić jako ustęp drugi:

Jeżeli w umowach o dostawę buraków, które zawarło przed wejściem w życie rozporządzenia ministerjalnego z dnia 18. lutego 1916, Dz. u. p. Nr. 45, w sprawie cen buraków cukrowych w kampanii 1916/17, zostało ułożonem, że uścić należy cenę zasadniczą według cen zasadniczych, płaconych w tej samej kampanii innym producentom buraków, a ponadto nadpłatę, jaką wymierzyć należy według ceny cukru surowego, to

będzie się obliczało tę cenę zasadniczą według tych cen zasadniczych, które zapłacono innym producentom buraków w kampanii 1915/16. Cena buraków (cena zasadnicza i nadpłata według ceny cukru surowego) nie może jednak wynosić mniej niż cena buraków, ustanowiona w rozporządzeniu ministerjalnem z dnia 18. lutego 1916, Dz. u. p. Nr. 45.

Höfer wlr.

225.

Rozporządzenie Urzędu dla wyżywienia ludności z dnia 14. maja 1917,

którem uzupełnia się postanowienia rozporządzenia Urzędu dla wyżywienia ludności z dnia 6. lutego 1917, Dz. u. p. Nr. 51, co do buraków cukrowych i surowego cukru w kampanii 1917/18.

Na zasadzie rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 274, rozporządza się, jak następuje:

Po § 12. rozporządzenia Urzędu dla wyżywienia ludności z dnia 6. lutego 1917, Dz. u. p. Nr. 51, należy włączyć:

Obliczanie przy umowach o dostawę buraków.**§ 12a.**

Ustanowiona w § 12 za nieopodatkowany cukier surowy cena K 55:50 ma obowiązywać jako cena obliczenia przy obliczaniu tych wszystkich umów o dostawę buraków w kampanii 1917/18, przy których przysługuje dostawcom buraków roszczenie o zapłatę, mającą się wymierzyć według ceny cukru surowego, a to o ile w myśl niniejszego rozporządzenia nie okaże się wyższa cena buraków.

Jeżeli w umowach o dostawę buraków, zawartych przed wejściem rozporządzenia ministerialnego z dnia 18. lutego 1916, Dz. u. p. Nr. 45 w życie, jest ułożonem, że należy uiszczyć cenę zasadniczą według cen zasadniczych, płaconych w tej samej kampanii innym producentom buraków, a ponadto nadpłatę, wymierzyć się mającą według ceny za cukier surowy, to należy tę cenę zasadniczą obliczyć według tych cen zasadniczych, które zapłacono innym producentom buraków w kampanii 1915/16.

Cena buraków (cena zasadnicza i nadpłata według ceny cukru surowego) nie może jednak wynosić mniej niż ustanowiona w § 8., ustęp 1., cena buraków.

Höfer wr.

226.**Obwieszczenie Ministra spraw wewnętrznych z dnia 16. maja 1917,**

w sprawie sprostowania błędu w części CXXXI. Dziennika ustaw państwa z roku 1916.

Podany na CXXXI. części Dziennika ustaw państwa z roku 1916 dzień wydania i rozesłania ma zamiast „2. września 1915“ opiewać właściwie: „2. września 1916.“*)

Handel wr.

227.**Rozporządzenie Ministerstwa obrony krajowej w porozumieniu z interesowanymi Ministerstwami i za zgodą Ministerstwa wojny z dnia 22. maja 1917,**

w sprawie zajęcia dzwonów na cele wojenne.

Na zasadzie §§ 24. i 27. ustawy z dnia 26. grudnia 1912, Dz. u. p. Nr. 236, w sprawie świadczeń wojennych, zarządza się:

*) W polskiem wydaniu uwzględniono.

§ 1.

Wszystkie dzwony z miedzi lub ze stopów z miedzią (z brązu, mosiądzu, spizu itd.), których największa zewnętrzna średnica wynosi 25 cm albo więcej, zajmuje się na cele wojenne. Ich zabieranie odbędzie się w myśl przepisów niniejszego rozporządzenia.

§ 2.

Wyjęte od zajęcia są dzwony, służące do celów sygnałowych przy kolejach i na okrętach, następne dzwony, mające szczególną wartość artystyczną lub historyczną, do której stwierdzenia są powołane organa państwowego urzędu pomników.

Co do dzwonów tego ostatniego rodzaju wydaje rozstrzygnięcie w przypadkach wątpliwych Ministerstwo wyznań i oświaty, które uwiadamia o tem właściwą miejscowo komendę wojskową.

§ 3.

O ile chodzi o dzwony, nie należące do kościołów (kaplic), jest posiadacz obowiązany zajęte dzwony zgłosić najpóźniej do dnia 6. czerwca 1917 u właściwej miejscowo komendy wojskowej, podając dokładnie swój adres i miejsce, gdzie się dzwony znajdują, a przytem wypowiedzieć się także co do ewentualnej sprzedaży z wolnej ręki (§ 4., drugi ustęp).

§ 4.

Zajętego materiału dzwonów nie wolno pozbywać, wyjąwszy przypadek, wspomniany w drugim ustępie tego paragrafu, ani też nie wolno go przerabiać.

Posiadacz ma jednak prawo, zajęty materiał dzwonów pozbyć w ciągu czterech tygodni od dnia ogłoszenia tego rozporządzenia drogą dobrowolnego układu na rzecz miejscowo właściwej komendy wojskowej.

§ 5.

Po upływie czasokresu ustanowionego w § 4., ustęp drugi, mają prawo komendy wojskowe zarządzić zbieranie, a w razie potrzeby odebranie zajętych dzwonów.

§ 6.

Na mocy postanowień rozporządzeń wykonawczych z dnia 14. listopada 1914, Dz. u. p. Nr. 326 i z dnia 14. maja 1915, Dz. u. p. Nr. 117, do ustawy z dnia 26. grudnia 1912, Dz. u. p. Nr. 236, w sprawie świadczeń wojennych, Do §§ 18, i 24., ustanawia się wynagro-

dzenie za dzwony, zajęte w myśl niniejszego rozporządzenia na 4 korony za 1 *kg.*

Przy objęciu dzwonów należy stwierdzić dokładnie ich ciężar. Dające się oddzielić części składowe, w których materyale nie ma wcale miedzi (urządzenia służące do uwieszenia, serca itd.) nie są przedmiotem objęcia i dlatego nie należy ich razem ważyć; natomiast należy razem ważyć złane z dzwonem części składowe, chociażby się nie składały z materyału, zawierającego miedź (pierścieni na serce itd.).

Wypłata wynagrodzenia nastąpi za pośrednictwem właściwej komendy wojskowej.

§ 7.

W razie wykonania przez zarząd wojskowy prac około zdjęcia dzwonów odpowiada on za wszelką szkodę, wyrządzoną przy tem na budynku. Szkodę taką należy stwierdzić bezpośrednio po zdjęciu dzwonu i ma ją usunąć komenda wojskowa.

Po ukończeniu prac około naprawy należy ustalić w protokole ich nienaganne wykonanie.

Pojawiające się ewentualnie później — najpóźniej jednak w ciągu roku — wady budowy, które odnieść należy do niefachowego wykonania prac około naprawy, ma posiadacz podać na piśmie ile możności do dni 14 po ich pojawieniu się miejscowo właściwej komendzie wojskowej, która następnie zarządzi ich usunięcie na koszt zarządu wojskowego. Nienaganne usunięcie takich wad należy również stwierdzić w protokole.

Innego rodzaju odszkodowań, w szczególności za ewentualne montowanie swego czasu innych dzwonów i za zaistniałe przytem szkody budowlane, nie wynagradza zarząd wojskowy.

§ 8.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Georgi wlr.

